
IRODALOM

Bencze Mihály : Wass Albert és a Tászkok-tető

Sziklaóriás, gyűlölt földrengés sodort tovább,
vándorutad gyémántkendő, szaggatják a gyávák.
Ciánnal rajzolt határ mérgezi kutad vizét,
örtornyokban riadók oltják a szíved tűzét.

Kilépsz a szélből, álmod tükrében a hold suhan,
markodból őz iszik, kertedet szántja a vadkan.
Szavaid igék, városok serkennek nyomodban,
zölden égő fenyők gyökereznek dalaidban.

Ha lehull ezer csillag, millió fénylik holnap,
ha új tavasz zsendül, a csonka törzs is kifakad.
Letörhet száz ág, ezer nő helyére, s a parton
véres küzdelem, a gyökér kitartson, kitartson!

Madár száll, fehér fénybe tollát mártja, röpte új,
csőrében tart tiszta lángot, pálma fölött a súly.
Földre szállt az égi lélek, dobban a bölcs élet,
táltos utódok serege megvéd, nincs ítélet!

Maradok, míg hitté érnek szívedben a hangok,
s megtanulsz szeretni, mint csilingelő harangok.
Sas szárnya zúgó palást, őrangyalod elragad,
sziklaóriás, ez az oltárod, a kő marad.

(Csernátfalu, 2015. január 8.)

~ ~ ~ ~ ~